

EUROOPA KOHTU OTSUS

7. mai 1987*

(Eelarvemenetlus: Euroopa Parlamendi õigus suurendada mittekohustuslikke kulusid)

1. Tühistamishagi – Füüsilised või juriidilised isikud – Neid otseselt ja isiklikult puudutavad meetmed – Määrus, millega on kehtestatud dumpinguvastased tollimaksud – Kolmandate riikide tootjad ja eksportijad
(EMÜ asutamislepingu artikli 173 teine lõik; nõukogu määrus nr 3017/79)

2. Ühine kaubanduspoliitika – Kaitse dumpingu eest – Dumpingumarginaal – Normaalväärtuse ja ekspordihinna määramine – Arvutusmeetodi valik – Komisjoni kaalutusõigus – Lävivaatamine Euroopa Kohtus – Piirangud
(Nõukogu määruse nr 3017/79 artikkel 2)

3. Ühine kaubanduspoliitika – Kaitse dumpingu eest – Uurimise käik – Hinnatõusud, mis olid vabatahtlikud, aga toimusid pärast uurimisperioodi lõppu – Mõju puudumine lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise suhtes – Kogutud tollimaksu läbivaatamise või tagasimaksmise põhjendus
(Nõukogu määruse nr 3017/79 artiklid 2, 13, 14 ja 15)

4. Ühine kaubanduspoliitika – Kaitse dumpingu eest – Hinnakohustiste pakkumine – Institutsioonide kaalutusõigus
(EMÜ asutamislepingu artikkel 190; nõukogu määruse nr 3017/79 artikkel 10)

[...]

Kohtuasjas 240/84,

NTN Toyo Bearing Company Limited jt, Osaka, Jaapan, esindaja: Freiburgi Ülikooli professor Werner von Simpson ning *Rechtsanwalt* Malte Sprenger, kellel on õigus olla esindaja Oberlandesgericht Düsseldorfis, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o Claude Penning, 43, avenue du X Septembre,

hageja,

versus

Euroopa Ühenduste Nõukogu, esindaja: Erik Stein, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o Jörg Käser, Euroopa Investeerimispank, 100 boulevard Konrad Adenauer,

kostja,

keda toetavad:

* Kohtumenetluse keel – inglise.

Euroopa Ühenduste Komisjon, esindaja: õigusnõunik John Temple Lang, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o Georges Kremlis, Jean Monnet hoone, Kirchberg,

ja

Federation of European Bearing Manufacturers' Associations (FEBMA), esindajad: *Rechtsanwälte* Dietrich Ehle, Ulrich C. Feldman, Volker Schiller ja Hilmar Nehm, Köln, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis, c/o Ernest Arendt, rue Philippe-II,

menetlusse astujad,

mille esemeks on EMÜ asutamislepingu artikli 173 alusel esitatud nõue tühistada nõukogu 19. juuli 1984. aasta määrus (EMÜ) nr 2089/84, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Jaapanist ja Singapurist pärinevate teatavate kuullaagrite impordile (EÜT 1984, L 193, lk 1),

EUROOPA KOHUS (viies koda),

koosseisus: koja esimees Y. Galmot, kohtunikud F. Schockweiler, U. Everling, R. Joliet ja J. C. Moitinho de Almeida,

kohtujurist: G. F. Mancini,

kohtusekretär: ametnik S. Hackspiel,

võttes arvesse kohtuistungi ettekannet ja lisaks 23. septembri 1986. aasta kohtuistungi ettekannet, kus hagejat esindasid Werner von Simpson ja Malte Sprenger, kostjat E. Stein ja H. J. Rabe, Euroopa Ühenduste Komisjoni J. Temple Lang ning FEBMA-t D. Ehle,

kuulanud 11. detsembri 1986. aasta kohtuistungil ära kohtujuristi arvamuse,

on teinud järgmise

otsuse

1. NTN Toyo Bearing Company Limited, Osaka, Jaapan (edaspidi „NTN”) algatas kohtukantseleisse 1. oktoobril 1984 esitatud hagiavaldusega Euroopa Kohtus hagi asutamislepingu artikli 173 alusel nõudega tunnistada kehtetuks nõukogu 19. juuli 1984. aasta määrus (EMÜ) nr 2089/84, millega kehtestatakse lõplik dumpinguvastane tollimaks Jaapanist ja Singapurist pärinevate kuni 30 mm välisläbimõõduga kuullaagrite impordile (EÜT 1984, L 193, lk 1).
2. Komisjon oli 19. märtsi 1984. aasta määrusega nr 744/84 (EÜT 1984, L 79, lk 8) kehtestanud ajutise dumpinguvastase tollimaksu kõnealuste Jaapanist ja Singapurist pärinevate väikeste kuullaagrite impordile.

3. Kohtuistungi ettekandest ilmnevad asjaomased määrused, kohtuasja asjaolud ning poolte väited ja argumendid, mida on käesolevas otsuses nimetatud või arutatud üksnes Euroopa Kohtu põhjenduste esitamiseks vajalikul määral.

Vastuvõetavus

4. Nõukogu leiab, et hagi on vastuvõetav üksnes sellisel määral, mil see on seotud hageja suhtes kehtestatud dumpinguvastase tollimaksuga. Nõukogu sedastab, et vaidlustatud meede on määrus ning seega võib tühistamishagis vaidlustada üksnes neid määruse sätteid, mis hagejat otseselt ja isiklikult puudutavad.
5. Euroopa Kohus on mitmel korral, eriti oma 21. veebruari 1984. aasta otsuses liidetud kohtuasjades 239 ja 275/82: Allied Corporation jt v. komisjon (EKL 1984, lk 1005), sedastanud, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise meetmed, mis on võetud vastu kooskõlas nõukogu 20. detsembri 1979. aasta määrusega (EMÜ) nr 3017/79 kaitse kohta dumpinguhinnaga või subsideeritud impordi eest riikidest, mis ei ole Euroopa Majandusühenduse liikmed (EÜT 1979, L 339, lk 1), peavad asutamislepingu artikli 173 teise lõigu tähenduses puudutama otseselt ja isiklikult neid tootjaid ja eksportijaid, kes suudavad tõestada, et neid oli komisjoni või nõukogu võetud meetmetes nimetatud või et neid puudutas esialgne uurimine. Nõukogu ei eita, et vaidlustatud määrus puudutab otseselt ja isiklikult NTNi, keda on selles selgelt nimetatud.
6. Siiski tuleks märkida, et vaidlustatud määrusega ei ole nähtud ette üldeeskirju, mida kohaldatakse ettevõtjate rühma suhtes neid eristamata, vaid on kehtestatud erinevad dumpinguvastased tollimaksud mitme selgelt nimetatud, Jaapanis ja Singapuris asuva väikeste kuullaagrite tootja või eksportija suhtes ning ka teiste ettevõtjate suhtes, keda ei ole nimetatud, aga kes tegelevad samades riikides samas valdkonnas. Neil asjaoludel tuleb teha järeldus, et NTNi puudutavad isiklikult üksnes need vaidlustatud määruse sätteid, millega on tema suhtes kehtestatud eraldi dumpinguvastane tollimaks ja määratud kindlaks selle summa, ning mitte need sätteid, millega on kehtestatud dumpinguvastased tollimaksud teiste ettevõtjate suhtes.
7. Eespool nimetatust tuleneb, et nõukogu algatatud vastuvõetamatuse vastuväidet tuleb pidada põhjendatuks ning jätta hagi vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata, kuna selles nõutakse kogu määruse nr 2089/84 tühistamist. Siiski tuleb tunnistada hagi vastuvõetavaks ning kontrollida selle küsimusi sellisel määral, mil selles nõutakse üksnes NTNi puudutavate vaidlustatud määruse sätete tühistamist.

Põhiküsimus

8. Hageja esitab mitmeid väiteid, mis tuleks mitmete esitatud argumentide taustal reastada järgmiselt:
 - a) väide, et dumpingumarginaali arvutusmeetod oli õigusvastane ja meelevaldne;
 - b) väide, et pärast uurimisperioodi lõppu kehtestatud hinnatõusude arvestamisest keeldumine oli õigusvastane;

- c) väide, et kategooriline keeldumine pakutavatest hinnakohustistest oli ebaseaduslik ja see ei olnud põhjendatud;
- d) väide, et kehtestatud dumpinguvastane tollimaks oli ühenduse tööstusharu kannatatud kahjuga ebaproportsionaalne.

I. Väide, et dumpingumarginaali arvutusmeetod oli õigusvastane ja meelevaldne

- 9. Et mõista hageja poolt seoses sellega esitatud väidete ja argumentide ulatust, tuleb esiteks meenutada, et nõukogu määruse nr 3017/79 artikli 2 lõike 2 ja artikli 3 punkti a kohaselt müüakse toodet dumpinguhinnaga, kui selle ekspordihind ühenduses on väiksem kui samalaadse toote normaalväärtus, s.o ekspordiriigis tarbimiseks mõeldud samalaadse toote eest tavapärase kaubandustegevuse käigus makstav hind. Määruse artikli 2 lõike 13 punktis a on sätestatud, et dumpingumarginaal on „summa, mille võrra normaalväärtus ületab ekspordihinda”. [Siin ja edaspidi on osundatud määrust tsiteeritud mitteametlikus tõlkes.]
- 10. Nende sätete põhjal võib järeldada, et ekspordihind ja normaalväärtus on võrdlustingimused, mis võimaldavad määrata kindlaks dumpingumarginaali. Määruse nr 3017/79 artikli 2 lõike 13 punktis b on sätestatud, et „kui hinnad erinevad, võib dumpingumarginaali kehtestada tehingupõhiselt või kõige sagedamini esinevaid, representatiivseid või kaalutud keskmisi hindu kasutades”, ning artikli 2 lõike 13 punktis c on sätestatud, et „kui dumpingumarginaalid erinevad, võib kehtestada kaalutud keskmised”.
- 11. Vaidlustatud määruse preambuli üheteistkümnenda põhjenduse kohaselt on selge, et normaalväärtus oli käesoleval juhul arvatud kodumaisel turul makstavate hindade kaalutud keskmise põhjal. Nagu on märgitud preambuli kuueteistkümnendas põhjenduses, oli ekspordihind arvatud tehingupõhiselt. Euroopa Kohtule esitatud dokumentide põhjal on selge, et selle meetodi puhul on võetud arvesse normaalväärtust ületavaid ekspordihindu pärast nende kunstlikku vähendamist normaalväärtuse tasemele ning kaalutud keskmine on määratud kindlaks kõigi kehtestatud ekspordihindade põhjal, olenemata sellest, kas need olid alla normaalväärtuse või normaalväärtusega võrdsed. Seejärel on dumpingumarginaal määratud kindlaks kaalutud keskmise meetodi kohaselt arvatud normaalväärtuse ja tehingupõhise meetodi kohaselt arvatud ekspordihinna võrdlemisel.
- 12. Hageja väidab esiteks, et niiviisi kasutatud meetodite kombinatsioon normaalväärtuse ja ekspordihinna arvutamisel on õigusvastane.
- 13. Esiteks tuleb märkida, et normaalväärtuse arvutamise kord on sätestatud määruse nr 3017/79 artikli 2 lõigetes 3–7 ning ekspordihinna arvutamise kord on sätestatud määruse artikli 2 lõikes 8. Neis sätetes on eraldi täpsustatud mitmeid arvutusmeetodeid iga võrdlustingimuse arvutamiseks.
- 14. Asjaolu, et kasutatavad arvutusmeetodid on sõltumatud, kinnitavad määruse nr 3017/79 artikli 2 lõike 13 punktide b ja c eespool nimetatud sätteid, milles on üksnes märgitud dumpingumarginaali arvutamise eri võimalused, kehtestamata

nõuet, et normaalväärtuse ja ekspordihinna arvutamiseks valitud meetodid peaksid olema sarnased või identsed.

15. Teiseks tuleks märkida, et määruse nr 3017/79 artikli 2 lõikes 9 on sätestatud järgmine:

„õiglase võrdluse eesmärgil on ekspordihind ja normaalväärtus võrreldavad seoses toote füüsiliste omadustega, kogustega ja müügitingimustega”.
16. Selle sätte põhjal on esiteks selge, et on soovitud määrata kindlaks kohandused, mida võib teha normaalväärtuses ja ekspordihinnas pärast seda, kui need on arvutatud selleks ettenähtud meetodite kohaselt, ning teiseks, et ettenähtud kohandused on, nagu on sätestatud määruse nr 3017/79 preambuli kaheksandas põhjenduses, seotud üksnes erinevustega, mis on avastatud kodumaisel turul ja eksporditurul toodete füüsiliste omaduste ja koguste, müügitingimuste ja kaubanduse taseme puhul.
17. Eespool sätestatust ilmneb, et määruse nr 3017/79 sätetega ei nõuta, et normaalväärtuse ja ekspordihinna arvutamiseks kasutatavad meetodid peaksid olema identsed.
18. Järgmisena väidab hageja, et komisjoni vastuvõetud ekspordihinna arvutamise tehingupõhise meetodiga kaasnevad ekspordihinnad, mis on väiksemad kui arvutusest välja jäetud normaalväärtus. See meetod on seepärast tema seisukohast meelevaldne ning moonutab dumpingumarginaali arvutust.
19. Seoses sellega tuleks märkida, et määruse nr 3017/79 artikli 2 lõike 13 punktis b määratletud eri arvutusmeetodite vahel valimisel tuleb hinnata keerulisi majandusolukordi. Euroopa Kohus peab seepärast, nagu ta on otsustanud eelkõige 11. juuli 1985. aasta otsuses kohtuasjas 42/84: Remia jt v. komisjon (EKL 1985, lk 2545), piirduma sellise hinnangu läbivaatamisega kontrolliga, kas asjaomaseid menetluseeskirju on täidetud, kas asjaolud, millel valik põhineb, on nõuetekohaselt esitatud ning kas on esinenud olulisi hindamisvigu või võimu kuritarvitamist.
20. Hageja esitatud argumenditahk on samaväärne väitega, et institutsioonid on asjaolusid selgelt valesti hinnanud, võttes vastu dumpingumarginaali hindamismeetodi, mille puhul ei võeta arvesse normaalväärtusest kõrgemaid ekspordihindu ning mis annab seega ebaõiglase tulemuse.
21. Seda argumenditahku ei saa heaks kiita. Esiteks tuleb märkida, et vastupidi hageja väitele ei välistata tehingupõhise meetodi puhul dumpingumarginaali arvutamisel normaalväärtusest suurema hinnaga tehtud tehinguid. Sellega üksnes alandatakse hinnad kunstlikult normaalväärtuse tasemeni, ent võetakse neid arvesse kõigi eksporditurul kehtivate hindade kaalutud keskmise arvutamisel.
22. Teiseks tuleks rõhutada, et õigus valida üks määruse nr 3017/79 artikli 2 lõike 13 punktis b kindlaksmääratud meetoditest on ette nähtud just dumpinguvastase menetluse jaoks sobivaima meetodi kohaldamise tagamiseks. Selle määruse artikli 2 lõikes 1 ja artikli 4 lõikes 1 on sätestatud, et sellise menetluse eesmärk on

kõrvaldada kahju või kahju oht, mille dumping on ühenduse väljakujunenud tööstusharule põhjustanud.

23. Tehingupõhine meetod on ainus meetod, mille puhul on võimalik käsitleda teatavaid tegusid, mille varjus toimub dumping, määrates eri hindu, millest mõned on normaalväärtusest suuremad ja mõned väiksemad. Kaalutud keskmise meetodi kohaldamine sellises olukorras ei vastaks dumpinguvastase menetluse eesmärgile, kuna selle meetodiga varjatakse tegelikult dumpinguhinnaga müüki niinimetatud negatiivsete dumpinguhindadega müügiga ning seega ei kõrvaldataks mingil juhul kahju, mida ühenduse asjaomane tööstusharu on kannatanud.
24. Seepärast tuleb heaks kiita, et komisjon ei ole käesoleval juhul teinud asjaolude hindamisel ühtegi selget viga, kohaldades dumpingumarginaali arvutamiseks tehingupõhist meetodit; see väide tuleb seepärast tagasi lükata.

II. Väide, et pärast uurimisperioodi lõppu kehtestatud hinnatõusude arvestamisest keeldumine oli õigusvastane

25. Hageja väidab, et pärast ajutiste dumpinguvastaste tollimaksude kehtestamist määrusega nr 744/84 teatas ta nõukogule hinnatõusudest, mille ta oli viivitamata kehtestanud; nõukogu ei võtnud neid hinnatõuse siiski arvesse ega jätnud lõplikke dumpinguvastaseid tollimakse kehtestamata. Hageja leiab eelkõige, et vabatahtlike hinnatõusude arvestamisest keeldumine – eriti kui sellised hinnatõusud kehtestati pärast uurimisperioodi – ei ole kehtiv, kuna selle puhul ei ole võetud arvesse ajutiste dumpinguvastaste tollimaksude ja lõplike dumpinguvastaste tollimaksude erinevust. Lisaks ei ole määruses nr 3017/79 märgitud uurimisperioodi ning selline mõiste ei ole vastavuses määruse artikli 2 osaga A, mille põhjal on selge, et ühenduse tööstusharu kannatatud kahju tuleb hinnata toote sisenemisel ühendusse. Lisaks väidab ta, et komisjon on rikkunud määruse 3017/79 artiklit 13, milles on sätestatud, et tuleks kehtestada väiksem maks, kui see oleks kahju kõrvaldamiseks piisav.
26. Tuleb märkida, et määrusega nr 3017/79 ei ole ette nähtud pärast uurimisperioodi tehtud vabatahtlike hinnatõusude arvestamist. Otsustusprotsess hõlmab uurimist, mille algatamist ja käiku reguleerib artikkel 7. Lubades huvitatud isikutel teha teatavaks oma seisukohad, on uurimise eesmärk võimaldada vaieldamatute tõendite kindlaksmääramist, mis on menetluse lõpetamise või dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise aluseks. Samas on määruse preambuli neljateistkümnenda ja viieteistkümnenda põhjenduse alusel selge, et uurimisperiood ei tohiks takistada ühenduse kiiret ja tõhusat tegevust. Nende kahe eesmärgi kooskõlastamiseks on oluline, et uurimisperiood, mille jooksul on ilmnenud kindlakstehtavad asjaolud, peaks olema nimetatud ja piiratud kestusega.
27. Seoses NTNi väitega, et on rikutud määruse nr 3017/79 artikli 2 osa A ja artiklit 13, mis seovad dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise kahju esinemisega, tuleks märkida, et pärast uurimisperioodi otsustatud hinnatõusud võisid asjakohasel juhul anda aluse läbivaatamiseks kooskõlas määruse artikliga 14 või nende tulemuseks võis olla kogutud maksu tagasimaksmine kooskõlas määruse artikliga 15. Seepärast ei ole võimalik heaks kiita, et dumpinguvastast menetlust ei või

lõpetada või lõpliku dumpinguvastase tollimaksu kehtestamise otsust ei või vastu võtta üksnes seetõttu, et ettevõtjad, kelle suhtes ajutine dumpinguvastane tollimaks kehtib, on pärast uurimisperioodi lõppu vabatahtlikult hindu tõstnud.

28. See väide tuleb seepärast tagasi lükata.

III. Väide, et kategooriline keeldumine pakutavatest hinnakohustistest oli ebaseaduslik ja see ei olnud põhjendatud

29. Hageja väidab, et vaidlustatud määruse preambuli kahekümne neljandas põhjenduses nimetatud kohustiste läbivaatamisest keeldumine on õigusvastane. Tema ettepanekuid ei arutatud eraldi, vaid need lükati kategooriliselt tagasi, mis oli seda enam õigustamatu, et ta on oma kohustisi alati täitnud. Hageja leiab, et kuigi institutsioonid peavad otsustama, kas kavandatud kohustus on vastuvõetav, on neil kohustus esitada selle tagasilükkamise põhjendused pärast selle eraldi arutamist, mida nad käesoleval juhul ei teinud.

30. Esiteks on Euroopa Kohtule esitatud dokumentide põhjal selge, et hageja kavandatud kohustised lükati tagasi pärast nende eraldi arutamist, mille käigus tal paluti esitada oma seisukohad seoses nõukogu kriitikaga nende ettepanekute kohta.

31. Lisaks tuleks meenutada, et seoses kaebusega, et põhjendused olid ebapiisavad, on Euroopa Kohus mitmel korral, eriti oma 26. juuni 1986. aasta otsuses kohtuasjas 203/85: Nicolet Instrument v. Hauptzollamt Frankfurt am Main (EKL 1986, lk 2049), sedastanud, et asutamislepingu artikliga 190 nõutavates põhjendustes tuleb selgelt ja ühemõtteliselt esitada kõnealuse meetme vastu võtnud ühenduse ametiasutuse kasutatud põhjendused, nii et asjaomased isikud saaksid meetme põhjendustest teada ja neil oleks seega võimalik oma õigusi kaitsta, ning et võimaldada Euroopa Kohtul selle õiguspärasust kontrollida.

32. See nõue oli käesoleval juhul täidetud vaidlustatud määruse preambuli kahekümne neljandas põhjenduses esitatud põhjendustega, mille kohaselt on selge, et varasemad kogemused kuullaagritööstuses on näidanud, et ettevõtjad ei ole dumpingujuhtudest põhjustatud probleemidele selles valdkonnas pakkunud rahuldavat lahendust.

33. Lisaks tuleks rõhutada, et institutsioonide rakendatud menetluse käigu puhul kohaldati tekste nõuetekohaselt ning täideti neile ühenduse eeskirjadega pandud kohustusi.

34. Ükski määruse nr 3017/79 säte ei sunni institutsioone kiitma heaks neile pakutud hinnakohustisi. Määruse artiklist 10 on vastupidi selge, et institutsioonid võivad oma kaalutusõigust kasutades määrata kindlaks, kas sellised kohustised on vastuvõetavad. NTN ei ole näidanud, et vaidlustatud määruse preambuli kahekümne neljandas põhjenduses sätestatud kohustistest keeldumise põhjendused ületasid institutsioonidele antud kaalutusõiguse määra.

35. See väide tuleb seepärast tagasi lükata.

IV. Väide, et on rikutud proportsionaalsuse põhimõtet

36. Hageja väidab, et kinnitades, et ühenduse tööstusharu kannatatud kahju tulenes piiratud hulgal liikidesse kuuluvate väikeste kuullaagrite suurenenud impordist ühendusse aastatel 1982 ja 1983, on komisjon näidanud, et dumpinguvastase tollimaksu kehtestamine kõigi väikeste kuullaagrite suhtes ei olnud õigustatud; seepärast ei ole järgitud põhimõtet, et kehtestatud dumpinguvastane tollimaks peaks olema kannatatud kahjuga proportsionaalne.
37. Määruse nr 744/84 preambuli kahekümne kolmandast kuni kolmekümne teisest põhjendusest, millele viidatakse vaidlustatud määruse preambuli kahekümne esimeses põhjenduses, on selge, et kuigi komisjon osutab eelkõige „piiratud hulgal põhiliikidesse kuuluvate” väikeste kuullaagrite suurenenud impordile, on tehtud ka kindlaks, et aastatel 1979–1983 vähenes ühenduse tööstusharu toodetud väikeste kuullaagrite kogumüük 13,3% ning et ühenduse tööstusharu turuosa langes samal ajavahemikul 72%-lt 60,9%-ni. Samuti näitas see, et selline olukord oli põhjustanud olulist kahju ühenduse tööstusharule nii rahaliselt kui ka seoses tööhõivega.
38. Neil asjaoludel ei saa dumpinguvastase tollimaksu kehtestamist kõigi Jaapanist pärinevate väikeste kuullaagrite impordile pidada proportsionaalsuse põhimõttega vastuolus olevaks.
39. Viimane väide on seega põhjendamatu. Seepärast tuleb hagi tervikuna jätta läbi vaatamata.

Kohtukulud

40. Kodukorra artikli 69 lõike 2 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud jätta tema kanda.

Esitatud põhjendustest lähtudes

EUROOPA KOHUS (viies koda)

otsustab:

(1) Jätta hagi rahuldamata.

(2) Mõista hagejalt välja kohtukulud, sh menetluse astujate kohtukulud.

Galmot

Schockweiler

Everling

Joliet

Moitinho de Almeida

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 7. mail 1987 Luxembourgis.

Kohtusekretär

Viienda koja esimees

P. Heim

Y. Galmot